

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Š. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. KUKHK-19270/DS/2017/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 3. 2019, č. j. 29 A 4/2017 - 177,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 3. 2019, č. j. 29 A 4/2017 - 177 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. KUKHK-19270/DS/2017/GL (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 7. 12. 2016, č. j. ODP/109468-2016/crn 16062-2016/crn/11. Tímto rozhodnutím byl žalobce jako provozovatel motorového vozidla uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 14. 2. 2016, ve 12:35 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 68 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Dále dne 14. 2. 2016, v 17:31 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

[3] Žalovaný popsal průběh správního řízení a vyložil příslušnou právní úpravu regulující správní delikt provozovatele motorového vozidla s ohledem na úmysl zákonodárce při jejím zakotvení. Žalovaný konstatoval, že podmínkou projednání předmětného správního deliktu je to, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a že nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě; za nebytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele (řidiče) žalovaný v souladu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu označil zaslání příslušné výzvy k podání vysvětlení ohledně sdělení totožnosti řidiče. Za takové situace může provozovatel vozidla zvážit, jak se k dané věci postaví a zda sdělí totožnost řidiče motorového vozidla v inkriminované době, který se dopustil jednání, jež vykazuje znaky přestupku. Žalovaný s ohledem na obsah správního spisu konstatoval, že předmětné zařízení fungovalo v automatickém módu, tudíž se jednalo o automatizovaný technický prostředek, a že obecní policie postupovala v součinnosti s Policií ČR ohledně určení míst určených k měření rychlosti. Nebylo podle něj nutné předmětné správní řízení přerušovat a vyčkávat na výsledek řízení před Ústavním soudem

pokračování

stran posouzení ústavnosti předmětné právní úpravy. Žalovaný rovněž neměl za to, že by bylo nutné provádět další obsáhlé dokazování stran maximální přípustné rychlosti v daném místě, neboť tyto skutečnosti jsou dostatečně prokázány obsahem správního spisu.

[4] Žalovaný na závěr uvedl, že podle obsahu spisu byly splněny všechny podmínky pro konstatování odpovědnosti žalobce. Pokud ten tvrdil, že vozidlo řídil pan L. H. N., trvale bytem ve Vietnamu, odkázal žalovaný na zjištění správního orgánu prvního stupně, že taková osoba se na území České republiky nevyskytovala a že se jí nedařilo doručovat. Byly proto podle žalovaného provedeny nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče. Ve vztahu k druhému protiprávnímu jednání žalobce tvrdil, že vozidlo řídil pan F. S., avšak následně zástupce oznámil, že k věci odmítá podat vysvětlení. Žalovaný tak měl za to, že i ve vztahu k tomuto jednání byly splněny zákonné podmínky pro konstatování odpovědnosti žalobce. K výši pokuty žalovaný uvedl, že ta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

[5] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 5. 8. 2017 ke krajskému soudu, v níž namítal, že obě zjištěná překročení rychlosti s ohledem na blízkou časovou a místní souvislost jsou pokračujícím správním deliktem, což nebylo správními orgány zohledněno. Výrok je v tomto směru nadto rozporný s odůvodněním, neboť podle výroku bylo rozhodováno o jednom správním deliktu, zatímco podle odůvodnění o dvou. Za dané situace správní orgány pochybily i v tom, že po žalobci neoprávněně požadovaly dvě určené částky podle ustanovení § 125h zákona o silničním provozu, neboť šlo pouze o jeden správní delikt, tudíž měla být vydána pouze jedna výzva. Výzvy nadto nebyly ve vztahu ke specifikaci místa jednání dostatečně určité, což mu znemožnilo příslušnou obranu. Žalobce dále poukázal na to, že s ním správní orgány vedly další řízení ve vztahu k jednáním ze dne 17. 4. 2016. S ohledem na probíhající novelizaci správního trestání měla být rovněž zkoumána otázka jeho zavinění. Jeho procesní práva byla porušena i tím, že bylo rozhodnuto o jiném deliktu, než který byl vymezen ve sdělení obvinění. Žalobce vyslovil přesvědčení, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho odvolacími námitkami stran splnění podmínek měření rychlostí obecní policií prostřednictvím automatizovaného technického prostředku v zastavěném území a prokázáním skutečného místa spáchání protiprávního jednání. Poukazoval rovněž na to, že správní orgán nedostatečně vyhodnotil jeho námitku neústavnosti předmětné právní úpravy. Výrok prvostupňového rozhodnutí je vadný, neboť neobsahuje odkaz na ustanovení § 125e odst. 2 a § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Místo spáchání přestupku je neurčité, pokud správní orgán pouze odkázal na úsek mezi značkami IS 12a a IS 12b; tento úsek je nadto dlouhý zhruba kilometr, avšak měřicí úsek činí pouhých 475 m. Podle žalobce nebylo doloženo, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a že byly splněny další podmínky pro takové měření. Nebylo rovněž prokázáno, že by v celém úseku platil rychlostní limit 50 km/h, neboť se nejedná o zastavené území, tudíž pro takový úsek platí jiná maximální rychlost. Správní orgány neprokázaly, že předmětný úsek byl označen dopravními značkami č. IZ 4a a IZ 4b a že průměrná rychlost byla taková, jakou určily správní orgány. Zapomněly se rovněž zabývat tím, zda pozdější právní úprava není pro žalobce příznivější, nadto ve věci odkázaly na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, který v době spáchání deliktu nebyl účinný. Žalobce měl za to, že se v mezidobí u žalovaného vytvořila příslušná správní praxe stran

posuzování určitých otázek, která však v jeho věci nebyla dodržena. Správní orgán prvního stupně porušil jeho procesní práva, neboť jej nemístně omezil ve způsobu provedení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále vyslovil přesvědčení, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť byla pouze mechanicky vyplněna. K věci samé žalobce navrhoval jako důkaz obstarání příslušné veřejnoprávní smlouvy o zřízení měřicího místa a příslušných novin, v nichž byla veřejnost informována o předmětném měření. Žalobce měl rovněž za to, že příslušná právní úprava nepovoluje tzv. úsekové měření. Žalobce vyslovil s ohledem na výrok prvostupňového rozhodnutí pochybnosti o tom, kdo předmětné měření skutečně provedl a zda na měření není hmotně zainteresován třetí subjekt. Předmětné měření nadto porušuje práva dotčených řidičů na soukromí. Trval na tom, že nebyl dostatečně upozorněn příslušným dopravním značením na to, že v daném místě probíhá měření. S ohledem na to, že správní orgán blíže neověřil způsob fungování měřicího zařízení, měl za to, že měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, zvláště když měřicí zařízení nemusela být správně a pravidelně udržována. V neposlední řadě zopakoval, že předmětná právní úprava je protiústavní.

[6] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** podrobně popsal průběh soudního jednání a důkazní prostředky, které v jeho průběhu provedl. Námitku žalobce stran toho, že předmětná protiprávní jednání měla být posouzena jako pokračující správní delikt, vyhodnotil soud jako irelevantní, neboť v projednávané věci bylo vedeno společné řízení, v němž byl uložen trest za uvedené delikty na spodní hranici. Při uložení trestu nedošlo k porušení absorpční zásady. Nadto měl za to, že nepřihází v úvahy pokračující správní delikt, neboť zde není s ohledem na právní úpravu možné zkoumat jednotný záměr. Soud poukázal na to, že dle tvrzení žalobce měl pokaždé předmětné vozidlo řídit jiný řidič. Soud nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť je z něj zjevné, že bylo rozhodováno o dvou deliktech. Výzvy k úhradě určené částky měly podle závěru soud všechny zákonem stanovené náležitosti; jelikož se jednalo o dvě protiprávní jednání, správní orgán prvního stupně zaslal řádně dvě samostatné výzvy. Ohledně vedení společného řízení i ve vztahu k protiprávnímu jednání uskutečněnému dne 17. 4. 2016 soud vysvětlil, že správní řízení ve vztahu k tomuto správnímu deliktu bylo zahájeno až po vydání prvostupňového rozhodnutí v předmětné věci, tudíž ve vztahu k třetímu deliktu nemohlo dojít ke spojení řízení. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že by v důsledku přijetí zákona č. 183/2017 Sb. došlo ke změně koncepce předmětného správního deliktu, neboť i ta po nabytí účinnosti citovaného zákona ke dni 1. 7. 2017 zůstala na objektivním principu. Žalobcova práva nebyla dotčena ani tím, že až ve výroku rozhodnutí došlo ke specifikaci místa spáchání protiprávního jednání uvedením dopravních značek IS 12a a IS 12b, neboť i před tím byla specifikace místa spáchání protiprávního jednání dostatečná. Soud rovněž nezjistil, že by se žalovaný nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce. Výrok prvostupňového rozhodnutí rovněž citoval příslušná zákonná ustanovení; okolnostmi důležitými pro ukládání sankce se správní orgány dostatečně zabývaly v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně svůj závěr o tom, že měření provedl automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doložil příslušnými listinami. Není přitom vadou, pokud správní orgány vycházejí z interního aktu příslušného ústředního orgánu státní správy, s jehož závěry se krajský soud plně ztotožnil. Předmětné měřicí zařízení přitom podle provedeného dokazování tyto podmínky splňovalo. Bylo rovněž doloženo oprávnění strážníků městské policie k měření rychlosti v daném místě,

pokračování

neboť byl dán souhlas Policie ČR k této činnosti na předmětném místě. Souhlas dotčené obce pak plyne z veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 6. 2013. Ve vztahu k místu spáchání a tomu, zda probíhalo zastavěným územím, soud vysvětlil, že pojem zastavěné území ze stavebního práva není přenositelný na danou situaci. S ohledem na provedené důkazy měl soud za to, že měření probíhalo na území obce. Soud rovněž uvedl, že žalobce nedoložil své tvrzení o tom, že na daném místě platil jiný rychlostní limit. Ohledně pozdější právní úpravy soud konstatoval, že žalobce nevyjevil, která pozdější právní úprava pro něj měla být výhodnější. Správní orgán prvního stupně provedl řádné dokazování, které zaznamenal v příslušném záznamu; pokud žalovaný v tomto ohledu změnil svou rozhodovací praxi tak, aby odpovídala správnímu řádu, nebylo na místě prvostupňové rozhodnutí zrušit. Soud s ohledem na znění příslušné výzvy konstatoval, že žalobce měl právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a že nebyl omezen ve způsobech, jak tak mohl učinit.

[7] K prokázání spáchání protiprávního jednání soud odkázal na příslušné fotografie z měřicího zařízení, které podle něj dostatečně dokládají spáchání tohoto jednání. Jestliže stěžovatel za dané důkazní situace tvrdí, že to bylo jinak, je na něm, aby svá tvrzení důkazně podložil. Soud měl za to, že byly veřejnosti dostatečně známé informace o tom, že v daném místě se provádí úsekové měření. To, že žalobce nemohl při sepisu žaloby najít příslušnou veřejnoprávní smlouvu, na tom ničeho nemění. Místo spáchání protiprávního jednání nemohlo mít dopad na naplnění předmětné skutkové podstaty. Soud s ohledem na velikost obce, kde probíhalo měření, konstatoval, že se jednalo o menší obec, kterou prochází silnice I/37; dopravní situace v obci se nejvíce složitou, přičemž na území obce je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Soud rovněž ověřil, že vlastník měřicího zařízení společnost GEMOS CZ na měření rychlosti v obci neparticipoval. S ohledem na dikci zákona o obecní policii a zákona o silničním provozu měl soud za to, že obecní policie je oprávněna zpracovávat osobní údaje řidičů projíždějících vozidel. Z platné právní úpravy však nevyplývá povinnost obecní policie umísťovat dopravní značky informující o úseku měření. K námitkám žalobce stran údajné nedostatečné údržby soud uvedl, že ty jsou ryzími, nepodloženými spekulacemi. Samotná skutečnost, že předmětné měření bylo úsekové, není podle soudu protiprávní. Stran ústavnosti předmětné právní úpravy pak odkázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 15/16.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 17. 4. 2019. V doplnění ze dne 17. 5. 2019 namítal, že správní orgány pochybily, pokud jej uznaly vinným ze dvou samostatných správních deliktů, ač se ve skutečnosti jednalo o jeden pokračující správní delikt, což má podle stěžovatele vliv na případné budoucí trestání za obdobné jednání. Měl za to, že v projednávané věci byly splněny všechny znaky pokračujícího správního deliktu. Protože se u správního deliktu nezkoumá zavinění, nemá se podle jeho názoru ani posuzovat jednota záměru. Trval na tom, že správní orgán v jedné části prvostupňového rozhodnutí na daný případ i tak nahlížel, když hovořil o tom, že pokutu ukládá „za tento uvedený správní delikt“, přičemž text byl uveden v jednotném čísle. Posouzení této otázky má podle stěžovatele vliv i na to, kolik mohl správní orgán učinit výzev k úhradě určené částky. Další procesní pochybení správních orgánů stěžovatel spatřoval v tom, že ve společném řízení nebyl projednán

přestupek neznámého řidiče ze dne 17. 4. 2016. Existovala tak zde dvě protiprávní jednání – z února a dubna 2016 – o nichž mělo být vedeno jedno společné řízení, což mělo mít podle stěžovatele vliv i na výši pokuty. Soud dále nesprávně vyhodnotil jeho námitky stran toho, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolací argumentací, když se nezabýval skoro polovinou jeho odvolání. Stěžovatel na závěr svého podání mimo rámec kasační argumentace vyslovil nesouhlas s tím, aby jeho osobní údaje nebo jeho advokáta byly zveřejněny na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná**.

Stran zodpovězení námitky stěžovatele spočívající v tom, že předmětné protiprávní jednání nepředstavuje dva samostatné správní delikty, ale jeden pokračující správní delikt, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018 – 40, v němž ve vztahu k téže problematice uvedl, že „*Nejvyšší správní soud má s ohledem na definici pokračování v trestném činu, z níž je dovozována definice pokračování ve správním deliktu či přestupku (srov. nyní platné ustanovení § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupku a řízení o nich) za to, že dle tehdejší terminologie tzv. jiný správní delikt provozovatele motorového vozidla spáchaný skutky popsány ve výroku prvostupňového rozhodnutí by za daných skutkových okolností nemohl být pokračujícím deliktem, neboť z pouhé mnohosti skutků a případné blízké časové souvislosti nelze dovozovat naplnění všech znaků pokračujícího správního deliktu, a to konkrétně jednotného záměru.Záměry skutečného řidiče (či řidičů), který v projednávané věci jel „rychle“, jsou irelevantní, neboť stěžovatel nebyl trestán jako řidič předmětného vozidla, který by jel „rychle“, ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.*“

[12] Výše uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ, neboť taktéž odpovídají na výtky stěžovatele ohledně toho, že spáchal jeden pokračující správní delikt, nikoli dva samostatné delikty.

pokračování

[13] Na výše uvedeném nemění nic ani to, že stěžovatel poukazuje na nejednotnost přístupu správního orgánu prvního stupně stran určení toho, zda stěžovatel spáchal jeden či dva správní delikty. Z výroku prvostupňového rozhodnutí a jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že správní orgán stěžovatele vinil ze spáchání dvou správních deliktů, které projednal ve společném řízení. To, že správní orgán prvního stupně uvádí při označení protiprávního jednání stěžovatele jednotné číslo, když hovoří o „správním deliktu“, nikoli o správních deliktech (tj. nepoužívá množné číslo), představuje pouze jeho jistou jazykovou nedůslednost, neboť z celkového kontextu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně vedl společné řízení. Ostatně i samotný stěžovatel z výroků a odůvodnění správních rozhodnutí bez jakýchkoli pochyb pochopil, že s ním bylo vedeno společné řízení o dvou samostatných správních deliktech, neboť proti těmto závěrům správních orgánů věcně sáhodlouze brojí. Nemůže tedy současně tvrdit, že mu není zřejmé, jak správní orgány na danou věc nahlížely.

[14] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že bylo plně v souladu se zákonem, pokud správní orgán vydal dvě samostatné výzvy k úhradě určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče. V dané chvíli totiž správní orgán měl indicie o spáchání dvou samostatných skutků v podobě nepřiměřené jízdy neznámého řidiče, na což musel správní orgán samostatně adekvátně reagovat. Při vydání výzvy dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ke sdělení totožnosti řidiče nebo k úhradě určené částky přitom ještě není vedeno správní řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ale fakticky jsou pouze zjišťovány informace o údajném řidiči motorového vozidla a pachateli přestupku podle ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.

[15] Pokud stěžovatel poukazuje na to, že jeho procesní a hmotná práva byla porušena tím, že předmětné správní řízení nebylo vedeno o dalším správním deliktu, které se vztahovalo k jednání ze dne 17. 4. 2016, nemůže být ani tato námitka shledána důvodnou. Jak totiž vyplývá z obsahu soudního a správního spisu, ve vztahu k tomuto správnímu deliktu bylo správní řízení zahájeno v březnu 2017, tj. až poté, co bylo v předmětné věci ukončeno řízení v prvním stupni, kde bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 7. 12. 2016. Za takové situace nebylo nic, co by správní orgán prvního stupně mohl spojit. To, že správní řízení v druhé věci bylo zahájeno v době, kdy probíhalo odvolací řízení v předmětné věci, tak nezpůsobuje to, že žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Pokud by platila premisa stěžovatele, fakticky by to znamenalo, že by správní řízení nemohlo být nikdy pravomocně dokončeno, neboť vždy „by stačilo“ v průběhu odvolacího řízení spáchat další správní delikt provozovatele motorového vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (resp. v této době o něm zahájit správní řízení). Takový závěr je absurdní a proto jej musí Nejvyšší správní soud odmítnout.

[16] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě neztotožnil s výtkami stěžovatele stran toho, že se žalovaný údajně nedostatečně zabýval jeho odvoláním. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, odvolání stěžovatele podané v lednu 2017 bylo blanketní. V doplnění odvolání z května 2017 pak stěžovatel namítal, že obecní policie je sice oprávněna měřit rychlost, avšak musí dodržovat příslušná omezení, především to, že měřit

může pouze na úsecích určených Policií ČR. Místo, kde měření rychlosti obecní policií probíhá, musí být označeno dopravní značkou „měření rychlosti“. Dále měl za to, že mělo být zkoumáno, zda takové měření naplňuje podmínky ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v podobě zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Poukazoval rovněž na to, že sankce může být uložena pouze v případě, kdy měření provedl automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, což je nutné prokázat. Stěžovatel v neposlední řadě nesouhlasil se samotným zavedením předmětného správního deliktu v právním řádu České republiky, neboť měl za to, že je neústavní a v rozporu se základy evropské právní kultury, což ostatně dokládá návrh na zrušení příslušných ustanovení podaný k Ústavnímu soudu. Na závěr stěžovatel tvrdil, že nebylo prokázáno, že v předmětném úseku skutečně platil rychlostní limit 50 km/h. Měl rovněž za to, že správní orgán prvního stupně jej zkrátil na procesních právech tím, že nepřípustně omezil jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že těmito námitkami se žalovaný zabýval. Žalovaný podrobně vysvětlil smysl zákonné úpravy zakotvující správní delikt provozovatele motorového vozidla, a jak mají správní orgány při aplikaci předmětné právní úpravy postupovat. Vysvětlil, že nebylo nutné provádět dokazování výsledkem odpovědného strážníka obecní policie za účelem prokázání automatického módu měřicího zařízení, neboť by to s ohledem na obsah příslušných listin bylo nadbytečné. Rovněž výslovně konstatoval, že z listin založených ve správním spise vyplývá součinnost obecní policie s Policií ČR a určení míst k měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Žalovaný nepovažoval za nutné vyčkat na výsledek řízení před Ústavním soudem. Ohledně prokázání maximální povolené rychlosti v daném úseku žalovaný odkázal na příslušné listiny, z nichž podle jeho názoru vyplývá, že maximální povolená rychlost v daném místě v obci Choustníkovo Hradiště je 50 km/h. Žalovaný rovněž vysvětlil, že stěžovatel měl možnost se k předmětu řízení vyjádřit v souladu s příslušným sdělením správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud tak má za to, že se žalovaný příslušnými odvolacími námitkami zabýval. To, že stěžovatel s těmito závěry nesouhlasí, neboť neodpovídají jeho právnímu názoru, případně že některé závěry žalovaného jsou stručnějšího charakteru, nezpůsobuje, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se s odvolacími námitkami.

[17] K otázce zveřejnění osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce Nejvyšší správní soud uvádí, že tato argumentace zjevně překračuje rámec kasační stížnosti, jak ostatně stěžovatel sám konstatoval. Na tyto námitky proto bude reagováno v souladu s příslušnými předpisy mimo rámec tohoto řízení.

[18] Nejvyšší správní soud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti

pokračování

nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu